

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 320/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Michalovce č. k. 16Er/366/2003 z 25. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ navrhuje zrušiť namietané uznesenie a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol ako súdny exekútor 13. novembra 2003 poverený vykonať exekúciu na vymoženie peňažnej pohľadávky s príslušenstvom, ktorú povinný nezaplatil, na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu – rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Sobranciach č. k. ORP-14/DI-3-2001 z 28. februára 2001 v rámci administratívneho konania o priestupku.

3. Sťažovateľ vydal 17. februára 2020 upovedomenie o zastavení starej exekúcie a výzvu na úhradu trov starej exekúcie. Proti upovedomeniu o zastavení starej exekúcie podal oprávnený námietky.

Vyšší súdny úradník okresného súdu uznesením č. k. 16Er/366/2003 z 29. mája 2020 rozhodol tak, že námietkam oprávneného vyhovet a upovedomenie o zastavení starej exekúcie zrušil.

4. Sudca okresného súdu namietaným uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa, ktorú podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu s odôvodnením, že prekluzívna lehota mala uplynúť skôr (5. apríla 2004) ako rozhodná doba uvedená v § 3 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“), a tým nemal byť sťažovateľ oprávnený v predmetnom exekučnom konaní vydať upovedomenie, pretože uplynula prekluzívna lehota na vymáhanie pohľadávky, a to ešte pred uplynutím rozhodnej doby na účely uplatnenia zákona č. 233/2019 Z. z. Malo byť povinnosťou sťažovateľa v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) v okamihu zistenia skutočnosti, že vymáhaný exekučný titul je prekludovaný podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) EP, a preto okresný súd zrušil upovedomenie o zastavení starej exekúcie, keďže primárnym dôvodom zastavenia exekúcie má byť preklúzia vymáhaného práva.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie okresného súdu založené na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom sa okresný súd odklonil od cieľa a účelu sledovaného zákonom č. 233/2019 Z. z., ktorého zmyslom bolo zaviesť osobitný procesný mechanizmus zastavenia tzv. starých exekúcií.

6. Okresný súd sa podľa sťažovateľa nevyjadril ku skutočnosti, že prekluzívna lehota uplynula vo vzťahu k nároku oprávneného, ktorý bol založený v rámci konania o priestupkoch, avšak v žiadnom prípade nie vo vzťahu k trovám exekúcie. Sťažovateľ poukazuje na oneskorené podanie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, čo však on nedokázal ovplyvniť, pričom takéto podanie nemôže ísť na ťarchu sťažovateľa, ktorý si riadne plnil svoju zákonom uloženú povinnosť.

7. Sťažovateľ tvrdí, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o náhrade trov exekúcie, avšak z praxe okresného súdu možno očakávať zastavenie exekúcie a nepriznanie náhrady trov exekučného konania. Tiež namieta vznik zbytočných priťahov v exekučnom konaní, ktoré odôvodňuje tým, že exekučné konanie už trvá 19 rokov a okresný súd už dlhodobo disponuje všetkými podkladmi, ktorými mohol zastaviť exekučné konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu:

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

9. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu, treba uviesť, že nejde o konečné rozhodnutie. Napadnuté uznesenie okresného súdu malo za následok právoplatné zrušenie sťažovateľom vydaného upovedomenia o zastavení starej exekúcie. Priebeh exekučného konania ovplyvnilo len v tej rovine, že k zastaveniu exekúcie dôjde z iného ako sťažovateľom v upovedomení o zastavení starej exekúcie vyjadreného dôvodu. Zrušenie upovedomenia o zastavení starej exekúcie s konečnou platnosťou nepredurčilo to, že sťažovateľovi nebude náhrada trov exekúcie priznaná, a s touto otázkou sa okresný súd ešte len bude musieť vysporiadať v uznesení o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f) EP.

10. Toto tvrdenie vyplýva aj zo samotnej ústavnej sťažnosti na str. 10, v ktorej sťažovateľ uviedol, že ešte dosiaľ okresný súd nerozhodol o trovách sťažovateľa, a tak je nanajvýš potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K napadnutému postupu okresného súdu:

11. Ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu sa obmedzuje na opis toho, že okresný súd už po dobu takmer 19 rokov nerozhodol o zastavení exekúcie. Z toho sťažovateľ vyvodzuje porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Je zrejmé, že okresný súd podľa svojho vlastného právneho názoru prezentovaného v namietanom uznesení mohol a mal už skôr exekúciu zastaviť z dôvodov, pre ktoré zrušil upovedomenie sťažovateľa o zastavení starej exekúcie. Účastníkmi exekučného konania sú však oprávnený a povinný, ktorých práv sa exekúcia týka, a súdny exekútor je štátom poverenou osobou na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ v priebehu rokov trvajúceho exekučného konania nedal podnet na zastavenie exekúcie a viedol ju aj napriek preklúzii vymáhaného práva. Nečinnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila v tom, že okresný súd z vlastného podnetu exekúciu nezastavil, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa ako súdneho exekútora podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu